

Strast, preciznost i posvećenost

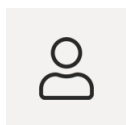
 pobjeda.me/clanak/strast-preciznost-i-posvecenost

Poznati violinista Roman Simović prvi put nastupio u novoj zgradi Muzičkog centra Crne Gore

Simović je u stanju da demistifikuje teme, da od tišine pravi talas, da utišava žamor i prije nego od svog ramena napravi postolje za „Stradivarijevu ljepoticu“ iz 1709. godine

Roman Simović na koncertu u Podgorici

Autorka:

[Dragana Erjavšek](#)

Objavljeno: 24.02.2022. 10:50

Dodaj komentar

Crkva nije na trasi proširenja Dalmatinske

05.03.2022. 20:05

Zarobljenice života i pokornice snova

05.03.2022. 18:45

Puno energije i strasti za publiku

05.03.2022. 17:50

Milanu Kneževiću nagrada Radoje Domanović za Obalu nesаницe

05.03.2022. 12:03

Prikaži sve vijesti

Zanimljiva priča prati kompoziciju Petra Iljiča Čajkovskog koju je izveo violinista Roman Simović sa Crnogorskim simfonijskim orkestrom preksinoć u Muzičkom centru Crne Gore. Rođena iz snažne, ali i neostvarive ljubavi dva čovjeka, kompozitora i mladog učenika, prepravljana i zapostavljana, tražila je dugo svog vodećeg violinistu.

Zadatak Simovića je bio da prenese i dramatičnost i naknadnu depresiju, da dočara silinu emocija koje su se van muzike gutale i potiskivale a unutar nje konstruisale zgusnute zvučne oblake strasti i neispunjene želje, zauvijek zarobljene u pitanjima na koja Čajkovski za života nije dobio odgovor. „Koncert za violinu i orkestar u D-duru, op. 35“ je njegov najpoznatiji komad, i jedan od najpoznatijih koncerata za violinu.

POENTIRANJE

Kod proslavljenog crnogorskog violiniste koji je već odavno građanin najvažnijih pozornica na svijetu, prije svega one na kojoj nastupa Londonski simfonijski orkestar, strast je na vrhu spiska referenci, a naredne su joj i tehnika i preciznost i posvećenost. Simović je u stanju da demistifikuje teme, da od tišine pravi talas, da utišava žamor i prije nego od svog ramena napravi postolje za „Stradivarijevu ljepoticu“ iz 1709. godine. Posebno u prvom stavu pomenute kompozicije, koji je sonatnog karaktera, ali u klimaksima se raspline poput bijesa pomiješanog s tugom koja se zaustavi na pola daha.

U trećem stavu ove kompozicije, koji ima teatarsku formu i oslonjen je na ruski folklor, došli su do izražaja limeni instrumenti i basovi koji su savršeno podmazali prostor da se violina „razgoropadi“ i poentira u eksploziji iznad tema koje se ponavljaju.

U drugom dijelu koncerta Crnogorski simfonijski orkestar je izveo „Simfonijske plesove, op. 45“ Sergeja Rahmanjinova, trostavačnu dinamičnu i ritmički izazovnu muzičku smotru. Ritam i tema koja uvijek zvuči poznato proizveli su gotovo filmsku atmosferu, najsnažnije u početku prvog stava koji se rađa iz furioznosti na pragu groteske, simbolizujući snagu sredine dana. Iako tempo varira, tenzije su sve vrijeme na maksimumu, nekad nalik na drhtanje od neizvjesnosti, najčešće u vidu panike zbog protoka vremena. Duvači na izuzetan način formiraju kulise za svako raspoloženje koje je ruski kompozitor zamislio, praveći portal za protok melodije koja bi, da nije bilo zidova, mogla da se raspe na sve strane.

Foto: PR Centar

Sa druge strane, hrvatski dirigent Mladen Tarbuk opet je pokazao da je posvećen orkestru do maksimuma, donio mu je izvjesnu toplinu i, na svu sreću, birao s njima kompozicije koje su u stanju da ne dozvole pažnji da se razvodnjava. Pokazao je koliko je važno imati kontinuitet s orkestrom, a na kraju i publikom, koja je i preksinoć imala sjajnu uvertiru u dramske i istorijske momente koji stoje iza obje kompozicije koje su izvedene te noći.

DVA BISA

Violinista Roman Simović nedostajao je crnogorskoj publici, budući da je pandemija stopirala na neko vrijeme njegove redovne posjete zemlji u kojoj je proveo svoje formativne godine. Stoga nije bilo iznenađenje što su insistirali da se na sceni, nakon već najavljenog nastupa, pojavi još dva puta. Prvi put je izveo baladu Ežena Isaje, belgijskog virtuozu i kompozitora, nježnu molsku posvetu instrumentu pa tek onda majstorima koji su ga proslavili i od kojih su učili i kompozitor i interpretator.

Na drugi poziv publike ukrstio je violinu sa svojim bratom Markom, koncertmajstorom Crnogorskog simfonijskog orkestra, u sonati Sergeja Prokofjeva. Vođeni bliskošću, u sudaru dva talenta sličnih senzibiliteta, Simovići su podarili crnogorskoj publici momenat koji je trajao duže od koncerta.

Volio bi da vidi političare na koncertima

Violinista Roman Simović kazao je za PR centar da su koncertu prisustvovali ljudi koje dugo poznaje i njegova porodica i da su utisci sjajni.

- Uživam na sceni i drago mi je da sam mogao da podijelim muziku sa tako toplom publikom, koja je na kraju ustala. Puno mi je srce – rekao Simović.

Ocijenio je da je Crnogorski simfonijski orkestar puno napredovao.

- Mislim da se radi jako dobro i da je puno stvari modernizovano u samom orkestru. Mnogo su bolji uslovi za rad. Ovaj grad zaslužuje i veću salu, tako da se nadam da ovo nije posljednja sala koja će da se izgradi u Podgorici. Ovaj grad to zaslužuje. Moraće nekad nešto da se desi da političari ukapiraju šta su prave stvari, da počnu da dolaze na koncerte. Volio bih da vidim političare na koncertima klasične muzike – kazao je Simović za PR centar.

Opet smo se sjetili krova

Budući da je pukom slučajnošću većinu koncerata održanih u Muzičkom centru Crne Gore pratilo lijepo vrijeme, publika je zaboravila koliko zvuk spolja može da pokvari ugođaj. Koncert Romana Simovića održan je dok je Podgoricom bjesnio olujni vjetar, i to se i te kako čulo u svim onim momentima kada je u fokusu bila violina sama ili uz tihu pratnju. Zvuk hućanja pomiješan sa gromoglasnim udarima u lim odvlačio je pažnju u možda najboljim segmentima koncerta. Krov Muzičkog centra Crne Gore nije problem od juče i najave i stare upravljačke strukture i sadašnje direktorice Isidore Damjanović da će se time pozabaviti, iako takav poduhvat iziskuje nemala sredstva, još uvijek imaju status najava. Koncert koji je održan preksinoć, na kome je gostovao jedan od najvažnijih savremenih violinista Evrope i koji je pokazao da je Crnogorski simfonijski orkestar zaista izrastao u jedan ozbiljan orkestar, dokaz su da problem zvučne izolacije, a krova pogotovo, treba staviti u vrh prioriteta.